

SATEENKAARIJÄRVEN SATU

Karl Felix Wolff

Jonovuorten eteläpuolella, vihreän laakson pohjalla metsien ympäröimänä on moniniminen alppijärvi, Lempeä Järvi, Hyväilevä Järvi. Muut vuoristojärvet ovat syvänsinisiä tai vihreitä taikka mustiakkin - mutta Lempeän Järven pinnassa leikkivät värit. Vihreä ja sininen, punainen ja keltainen leimahtavat katsojan silmiin.

Jotkut sanovat, että järvessä on jalokiviaarre: sinisiä safiireja, punaisia rubiineja, keltaisia topaaseja, vihreitä smaragdeja sinne kerran heitettiin. Kirkkaat värit välkyttävät veden alta kaikki maailman värit esiin.

Mutta laakson asukkaat nauravat tälle puheelle ja sanovat: - Ei kai kukaan sentään niin hullu ole ollut, että olisi heitellyt jalokiviä järveen! E-hei - sateenkaarihan siihen sulii. Sitähän sanotaankin Sateenkaarijärveksi.

Lempeän järven vedenneito

Ja he kertovat, että Lempeässä Järvessä asui kerran pieni vedenneito. Hän oli hyvin siro ja soma ja kimmeltävän kaunis, pitkähiuksinen, vihersilmäinen ja lumoääninen.

Vedenneidolla oli tapana tulla järven rannalle laulamaan. Hän lauloi niin että helisi. Kuuntelijat luulivat suihkulähteen solisevan, vuorten hopean helähtelevän, kultarahojen kilisevän. Monet ihmiset olivat kuulleet hänen laulavan, mutta kukaan ei ollut nähnyt häntä aivan läheltä. Jos joku tuli rannalle, niin vedenneitonen sukelsi syvyyksiin.

Siihen aikaan asui järven lähellä metsässä häijy taikuri. Kerran hän kuuli vedenneitosen laulavan, hän hiipi rantaan, kurkisteli puunrungon takaa, näki laulajan ja ajatteli: Tuon minä pyydystän! Minä rakennan vesihäkin, siellä minä pidän häntä vankina - hänen on laulettava minulle aamusta iltaan!

Taikuri yrittää vangita vedenneidon

Ja taikuri yritti hiipiä lähemmäs - mutta vedenneitonen näki hänet ja sukelsi syvyyksiin. Taikuri raivostui ja hyppi ja noitui. Mutta mitäs se auttoi! Laulaja oli syvällä veden alla aivan täydessä turvassa.

Taikuri alkoi kierrellä järveä ja yritti tulla rantaan ihan joka päivä. Mutta vedenneitonen sukelsi heti, kun kuuli hänen askeleensa - ja hän oppi tuntemaan ne oikein hyvin. Raivoissaan taikoi mies valtavan rajuilman. Salamat iskivät sähisten järven pintaan, ukkonen jyrisi, vuoristo kaikui. Mutta rajuilmat eivät liikuttaneet vedenneitoa. Hän nauroi taikurin raivolle.

Ja ajanpitkään taikuri ymmärsi, ettei hän tällä tavalla saisi ikinä vedenneitoa pyydystetyksi häkkiinsä. Hän tutki loitsukirjojaan ja teki taikojaan ja muutti itsensä saukoksi.

Ja saukon hahmossa hän seuraavana päivänä hiiviskeli metsän kätköissä ja läheni rantaa. Aurinko paistoi heleästi. Vedenneitonen istui rantakivellä laulamassa. Taikuri ajatteli: - Haa! Nyt et kyllä livistä minun käsistäni. Nyt minä sukellan sinun perässäsi ja kiini sinä joudut!

Linnut laulavat vedenneidon kanssa

Mutta aina, kun vedenneitonen oli rannalla laulamassa, olivat metsän pikkulinnutkin häntä kuuntelemassa. Ne istuivat rantapuiden oksilla, ne kuuntelivat pää kallellaan, ne opettelivat neidon laulut. Joskus ne säestivät laulajaa. Oli siellä konserttia kerrakseen! Ja ne linnut olivat siellä sinäkin päivänä, jona taikuri saukon hahmossa hiiviskeli kohti rantaa.

Linnut huomasivat saukon. Ne alkoivat visertää ja räpytellä siipiään, ne hälisivät, ne huusivat: - Vedenneito, sukella! Sukella sukkelaan, vaara uhkaa.

Vaara uhkaa vedenneitoa

Ja vedenneitonen sukelsi. Saukko sukelsi myöskin - mutta saukon oli aina silloin tällöin tultava vedenpinnalle hengittämään, eikä se muutenkaan uskaltanut sukeltaa niin syvälle kuin vedenneitonen, jonka koti oli järven pohjassa. Ja neito pääsi nytkin pakoon.

Ja laululinnut hälyttivät aina, kun taikuri yritti hiipiä rantaan salaa. Ja vedenneitonen sukelsi. Viimein taikuri raivostui niin, että hän aikoi kaataa kaikki metsän puut, jotta linnut eivät olisi löytäneet istumaoksia. Mutta hän huomasi, että jos hän sen tekisi, olisivat rannat autiot - silloin ei kukaan pääsisi järvelle salaa.

Noita auttaa taikuria

Niinpä taikuri läksi korkeille Jonovuorille, joiden luolassa asui vanha viisas noita-akka, Striona. Hänelle kertoi taikuri murheensa. Noita nauroi hänelle vasten kasvoja. - Olet sinäkin taikuri. Et pysty pyydystämään edes tavallista pientä vedenneitosta! Tyhmeliini sinä olet etkä mikään taikuri. Mutta voinhan minä neuvoa sinua - vaikka minä en kyllä yhtään tiedä, miksi sen teen, minulla ei yleensä

ole tapana neuvoa tyhmyreit. Mutta kuule nyt, tuo vedenneito ei ole koskaan nähnyt sateenkaarta. Mene sinä järven tuolla puolella nouseville vuorille, tee sateenkaari - ja teekin siitä niin iso, että se yltä vuorten harjanteilta alas Lempeän Järveen saakka. Kun vedenneito näkee sen, niin hän tulee uteliaaksi ja tahtoo tietää, mikä sellainen vrisilta oikein on. Sill´aikaa sinä hankit itsellesi valepuvun. Pukeudu kauppiaaksi, liimaa leukaasi valkoinen tekoparta, sido selkesi säkki, johon olet tyontnyt solkia ja muita kultakoruja. Mene metsän läpi rantaan, kulje suoraan, l hiivi! Kävele ihan niin kuin olisit rehellinen ihminen. Ole sen näköinen, kuin sinulla olisi pelkkiä hyviä aikomuksia. Ja ojenna sitten kätesi ja kosketa sateenkaarta ja sano ääneen: Tuostahan minä voisin tehdä ne ilmajalokivet! Tuohan on juuri se vrikudos, josta niitä tehdn!” Ja ota sitten sakset taskustasi ja leikkaa sateenkaaresta palanen. Tyonn se skkiisi. Pudota samalla - muka vahingossa - maahan näitä koruja, joita skisssi on. Vedenneitonen, joka ei ole koskaan omistanut minknlaaisia koruja, ei voi hillitä itseän. Hänen on tultava katsomaan noita helyj, hän tulee juttelemaan sinun kanssasi. Sinun on silloin oltava aivan rauhallinen; kerro hänelle, että sinä olet kuljeksiva kauppias, joku prinsessa muka on käskenyt sinua hankkimaan itselleen ilmajalokivi. Levittele korujasi, houkuttele vedenneitonen tarkastelemaan niitä - ja nappaa hänet sitten kiinni.

Sateenkaari

Tämä oli taikurin mielestä nerokasta. Hän nousi vuorille ja teki sateenkaaren, joka kaartui yli metsän ja päättyi järveen. Vedenneitonen katseli sitä ihmeissn. Taikuri ihastui ja innostui niin, että juoksi suoraan alas rantaan - eikä muistanut yhtn hankkia itselleen valepukua - ei edes partaa. Ja vedenneito kuuli hänen tulevan ja näki hänen tulevan ja sukelsi syvyyksiin.

Taikurin raivo

Nyt taikuri raivostui niin, että hän oli ihan haljeta. Hän katkoi puita, hän kiskoi niitä juurineen maasta, hän viskoi kalliolohkareita ympärilleen, hän tarttui sateenkaareen ja lytisti sen kokonaan järveen. Sitten hän juoksi kiukuissaan tiehensä, eikä kukaan ole häntä sen jälkeen enää nähnyt missn.

Sateenkaarijrvi

Mutta sateenkaari liukeni veteen. Sen värit levisivät järven pinnalle. Sitä varten ne värit siellä Lempeän Järven pinnassa tänäkin päivänä välkkyvät. Sitä varten laakson asukkaat sanovat järveä Sateenkaarijrveksi.